

GÖMÖRI GYÖRGY

Kóborló vasárnap F. Jolánnal

DSIDA JENŐ EMLÉKÉNEK

Árnyasan álmatag nékem már nem lehetett a monostori erdő
 mire én láttam más lett piszkosabb és ó be kopárabb
 oda vitt ki mégis egy nyári vasárnap
 a busz kettőnket F. Jolikával
 – ő aki hajdan kedvese volt a drága Jenőnek
 ifjúkorom csoda-költőjének már kifakultan
 vékonyan és öregem (nekem úgy tűnt) bár alig őszült –
 véle buszoztam ki végig a hosszú monostori úton
 s már ottan az erdő gyérlevelű fásckái alatt
 ettük meg szendvicseinket Jolánka mesélt
 a drága Jenőről akit már annyi sok éve
 Házsongárdon kripta takart mesélt a megélt
 s titkolt szerelemről (vagy ha nem az volt
 régi viszonyról) míg a kíváncsi ifjú ki voltam
 telefüllel hallgatta ezt a csak neki megnyíló mese-forrást
 „rossz lány vagy Violám csacsi és bizonyára parázna
 mégis telve tevéled a lelkem” ezt sem
 gondoltam valaha hogy egyszer még itt csücsülök Violával
 s hallgatom hogy felidézi költőnkkel mikor itt járt
 s bár a Jolánka akkor mint nő nékem „öreg” volt
 hagytam hogy fűzze a szót kérdezhettem én is akármit
 erdei piknik után léptünk úgy szaporáztuk
 hogy hamarost odaérjünk a forráshoz mit a költő
 úgy szeretett és ittam én is a mennyei vízből
 Szent János kútjából és az a víz az olyan volt
 hogy még évtizedek múltán is érzem az ízét –
 ó ez az augusztusra eső nap nem tűnhet feledésbe
 kit felidéztünk nemcsak a Költő volt aki Erdély
 számos csillaga közt is tisztán egyszeri fénnel
 szikrázott ragyogott aki zendült ég citeráján
 de a rózsás arcú fiú szomorú szemű ember
 drága bohém aki hajdan kérte hogy emberi voltát
 s emlékét őrizze volt szeretője és az ki
 húsz év múlva csodálja majdpedig ötvenhat-hét
 évvel később messzire tűnt lényét hexameterben idézi...

Hóesésben

*az a pillanat amikor kiléptem
 az angyalian puha hóesésbe
 amely felitta a forgalom zaját
 míg lusta pelyhek szállingóztak lámpafényen át
 volt egy ilyen pillanat amikor
 a város átúszott a mesébe
 (feledtem minden szutykát dilettáns betörőit
 pálinkaszagú csavargóit koncra éhes politikusait
 és fanyar polgárait akiket szűk létbe pácolt a sors)
 mesemód ejtőernyőzött alá a november végi hó
 és én mint aki visszatér a gyerekkor
 óvó melegébe ahogy vállig pokrócba bugyolálva
 hóval behintett tarlok és házikók közt
 üget velem Domoszló felé az a két ló –*

Dilemma

*azt elviselni hogy lehet:
 tárgynak veszik személyedet!*

*mert a világnak tárgya vagy
 bárhogy személyítéd magad*

*és nem képes rá senki sem
 hogy csak mint személyt szeressen*

*de nincs olyan nagy baj amíg
 találasz magadnak valakit*

*aki megérti: szenvedés
 ez a kétfelé-repedés*

*és befogadja magodat
 amiben több vagy mint magad*